

Милий ми вѣтрию, моля ти се, отнеси ме къмъ бащината ми къща!

— Помнишъ ли? — отговорилъ вѣтра — когато и азъ ти се молѣхъ да ми помогнешъ, а ти ми сѣ присмѣ и си заминя гордо, гордо? Да! тогава ти ми не помогна, но азъ сега ще те послушамъ. Ще ти направя това добро, та дано и ти се напредъ да помагашъ на тѣзи, които ти се молятъ.

Слѣдъ тѣзи думи той вдигналъ пѣтля и го отнесълъ въ бащината му къща.

Китайски дѣца.

Налечъ отъ насъ, въ Азия, има едно царство, което се нарича „Китайско царство“. Хората на това царство се наричатъ китайци. Китайцитѣ не желятъ да знайтъ какъ живѣятъ другитѣ хора по свѣта; тѣ сѣ живѣятъ по своему, по китайски. Хората, които сѣ ходили въ онова царство, ето какво разказватъ за живота на китайскитѣ дѣца:

Щомъ се роди дѣте китайче, родителитѣ бързатъ да му обрѣснатъ косата, за да му не расте. по-гъста и по-дълга; когато влакната подрастнатъ, повторно обрѣсватъ дѣтето, но тозѣ пътѣ оставятъ на върха на главата и надъ слѣпитѣ му очи по една кичица отъ влакна (коса). Така ходи дѣтето 6 до 7 години, до като кичицитѣ му станатъ дълги; тогава захващатъ дѣтето му заплитатъ косата, както на възрастень челолюбѣкъ.

Когато дѣтето навърши първия мѣсець отъ рождението си, даватъ му първото тѣло наречено